

Legeme værne hende mod Skub og Stød. Han foreslog tilsidst, at de skulde trække sig ud af Mylret; men derom vilde hun ikke høre Tale. Midt under sin dødelige Angst for de lystige Pjalteskikkelser, der stadig mere nærgaaende trængte sig omkring dem, midt i Larmen og Hvidløgsosen og den stramme Svedstank var hun henrykt og lo ustandseligt og krampagtigt som et Menneske, der bliver kildret.

„Jeg morer mig storartet!“ raabte hun inde i den tætteste Stimmel. „Saadan noget var Otto aldrig i Verden gaaet med til!“

Paa engang opstod der Tumult udenfor en Teltbod lidt fra dem. To unge Mænd var kommen op at mundhugges, og der havde straks dannet sig en Kres af interesserede Tilskuere, der holdt ligesom en Arena aaben omkring dem.

Per vilde føre Nanny bort; men uden at sige noget holdt hun ham tilbage — ja trak ham endnu nogle Skridt nærmere til Kamppladsen og løftede sig paa Taaspidserne for at komme til at se.

Paa ophidsede Italieneres Vis havde de to Stridende anbragt sig paa Hug overfor hinanden. Og i denne Stilling opløftede de med voldsomme Bevægelser snart den ene, snart den anden knyttede Haand, mens de sorte Øjne lynede og de røde Munde udspyede Eder og Forbandelser, der lød gennem Markedstummelen som vilde Skrig.

Per blev lidt underlig tilmode ved at iagttage Nannys Optagethed. Hun var skiftevis rød og bleg, og hendes Læber sitrede. Det var heller ikke til at tage fejl af, at hun efterhaanden aldeles glemte, at det ikke var Dyhring, hun holdt under Armen, saadan knugede hun sig ind til ham, hver Gang de knyttede Hænder derinde i Kresen løftedes.

„Mon de vil stikke med Dolke?“ spurgte hun.

Per kom til at le. Han havde oftere her i Rom været Vidne til saadanne Gadescener, hvor det saae ud, som om lidenskabelige Mænd stod i Begreb med at udkæmpe en Kamp paa Liv og Død, mens de blot med en Slags artistisk Behag berusede sig i Heltefagter og derpaa skiltes uden at have vekslet andet end en Mundfuld smudsige Skældsord.